

Nr 207.

Av herr **Ekströmer**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående
anslag till åtgärder för arbetsmarknadens reglering m. m.

Med anledning av förenämnda proposition får jag anföra följande:

Departementschefens uttalanden å sid. 39 och följande samt i andra avsnitt av propositionen ge vid handen, att han tänkt sig, att åtgärderna för arbetslöshetens bekämpande i huvudsak skulle få samma karaktär som under tidigare, fredligare förhållanden, d. v. s. beredskapsarbeten, reservarbeten, kontantunderstöd etc., och av Bil. A till propositionen, till vilken departementschefen hänvisar, får man en någorlunda föreställning om arten av de arbeten, som torde vara ifrågasatta: vägarbeten, avloppsledningar o. dyl. Visserligen omnämner departementschefen å sid. 43 möjligheten att överflytta arbetskraft till militära anläggningsarbeten, men detta sker mera i förbigående och man får det intrycket, att dylika arbetsobjekt på grund av vissa svårigheter för överflyttning av arbetskraft endast i mindre utsträckning och så att säga mera lokalt skulle vara ifrågasatta.

Men det synes mig som om de nu rådande tidsförhållandena skulle giva anledning till eftertanke, huruvida icke ovan nämnda civila arbeten, som säkerligen väl skulle tåla uppskov, i största möjliga utsträckning borde utbytas mot militära och då i huvudsak sådana som avse vårt fasta gränsförsvaret.

Väl vet jag, att ofantligt mycket av dylika arbeten verkställes och alltjämt pågår, men förvisso kan man i detta avseende nu ej göra för mycket. De olyckor, som drabbat våra närmaste grannländer, tala sitt tydliga språk. Våra hamnstäder, även sådana som hittills ansetts fullständigt betydelselösa, t. ex. kunna behöva befästningsanläggningar till skydd för överraskande anfall. Likaså andra, måhända nu i strategiskt avseende viktiga städer och orter. Och jag tror, att svenska folket skulle känna en viss trygghet, om vi i övre Norrland t. ex. i Tornedalen kunde åvägabringa en fast försvarslinje av sådan styrka och ett sådant djup, att vi med förhållandevis ringa stridskrafter kunde hålla stånd mot en motståndare med onda avsikter, vilka maktmedel han än kunde utveckla.

Vår försvarsvilja är fast och orubblig. Men den måste också stödjas av materiella resurser, och det synes mig då självklart, att den arbetskraft, som nu på grund av vår avstängdhet från yttervärlden efter allt att döma i stor utsträckning blir ledig, blir använd till stärkandet av vårt försvar. Civila arbeten måste skjutas i bakgrunden och de befarade svårigheterna för överflyttning av arbetskraft få övervinnas — med den senaste tidens möjligheter att

hastigt och enkelt ordna ändamålsenliga förläggningar torde de för övrigt icke vara så stora som man vid ett ytligt betraktande föreställer sig.

Med hänvisning till vad ovan anförts får jag alltså hemställa,

att riksdagen ville med godkännande av Kungl. Maj:ts proposition nr 236 uttala, att de anslagna medlen kr. 18,000,000:— måtte i huvudsak användas för anordnande av militära arbeten avseende vårt fasta försvar och att sålunda vägarbeten och dylika mera civila arbeten, som gott tåla uppskov, endast i undantagsfall få ifrågakomma.

Stockholm den 11 maj 1940.

Ivar Ekströmer.
